

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 56.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366745392/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Marmorsphinx, som syntes ham var den søjonne Cordula – og han vaagnede.

Da han slog Øinene op, stod der et ungt Menneske ved hans Seng, i hvem han ufeilbarlig troede at gjenkjende Pagen Floristan.

«Undskyld mig min Herre! – sagde den fremmede Yngling – at jeg foruleiliger Dem saa tidlig! min Herskerinde Prindsesse Goldini har sendt mig til Dem, for at udbede mig Tilladelse til at afmale Dem.»

«De vil nok sige Grevinde Cordula» – afbrød Arnold ham; men holdt strax inde igjen og gæd sine Øine, for at see, om han ikke drømte endnu.

«Jeg er Prindsessens Pagen – vedblev Ynglingen.

«Ja vist – svarede Arnold – jeg kjender Dem jo nok – jeg kjender dem jo nok ikke, vil jeg sige. Tag ikke ilde op – vedblev han – jeg er endnu ikke rigtig vaagen, som De mærker. Hvem er den Grevinde – eller Prindsesse vil jeg sige, som De taler om?»

«En Dame, som interesserer sig meget for Dem, og maaskee kunde skaffe Dem vigtige Oplysninger om deres Fødsel og Herkomst naar De gunstigst vilde tillade» ... her begyndte han alierede at gjøre nogle Træk med en Blyant i sin Tegnebog.

«Var det ikke bedre, om jeg personligen fremstillede mig for Grevinden – sagde nu Arnold hurtig, og gjorde Mine til at staae op, men undsaae sig derved for den Fremmede – jeg vilde gjerne lære den ædelmodige Dame at kjende, som tager saa megen Doel i min Skjebne; maaskee ogsaa en Sammenkomst kunde oplyse Et og Andet fra Igaar – hvad jeg vil sige – fra min Barndom, mener jeg – det er jo om min Fødsel og Herkomst, Grevinden vil give mig Oplysning.»

«Ganske rigtig, min Herre! men incognito, og derfor er det, Prindsessen ikke ønsker at see Dem selv endnu; men deres Skikkelse og livagtige Billede.»

«Hvad siger De – afbrød Arnold ham urolig – mit livagtige Billede, mit andet Jeg vil hun see; ja saa – det træffer De maaskee bedst, naar jeg er ude; – forstaae mig ret, min Herre! jeg mener kun, at jeg ligner mig selv meest, og naar De har mig, saa har De ogsaa mit livagtige Billede. Jeg ønsker ikke heller, at see det skilt fra min Person, eller med andre Ord, min Herre, jeg ønsker ikke at see mig selv, det skee paa hvad Maade det vil, jeg mener naturligvis ved Penslen – Jeg har al Respekt for Konsten; men jeg har saa mine Aarsager derfor, det er en Grille, som De maa holde mig tilgode – Jeg mener, man kan

have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer, see, det er allerede to Væsner og to Tilværelser; blev man nu ovenikøbet malet, saa blev man jo tre – jeg haaber De ikke misforstaer min Mening, og holder mig for en Fantast eller Sværmer – jeg skjætter kun ikke om at males mener jeg.»

«De er allerede saa godt som malet – sagde den fremmede Yngling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort – Grundridset har jeg og Meer behøver jeg ikke, jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!»

Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganske forsvundet og ingensteds at opspørge. Det var atter en besynderlig Casus – tænkte Arnold – det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr.

Neppe havde han begyndt at skrive, førend hans Huusvert kom ind til ham, og var imod Sædvane saa høflig og ærbødig, at han neppe syntes at vide, med hvad Ærestitel han skulde benævne sin Tagkammergjæst, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

«Plaget Fanden Dem? Herr Vert – spurgte Arnold forundret – har De maaskee drømt inat, at jeg var en forvandet Prinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Prindsessen og det halve Rige? det er fortidlig, Herr Vert, saavidt er jeg ikke kommet i mit Eventyr.»

«Deres Høihed er saa naadig at spøge – svarede Verten og boiede sig – De veed maaskee ikke endnu den store Lykke, der nylig er vøderfaaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn.»

«Hvis saa er, saa er det vel ikke skeet saa nylig – svarede Arnold og løe – saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel.»

«Uden al Tvivl, deres Høihed! men det har Ingen viøst førend idag – svarede den ydnyge Vert – og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa deres fyrstelige Blik og majestætiske Aasyn, samt deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Væsen, og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer.»

«Derover skal De ingen Skrupier gjøre Dem, Herr Vert – svarede Arnold – dersom jeg ogsaa var en keiserlig Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?»

«Tag mig det ikke unaadigt op, deres Høihed! men det er den ree-